

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

2 sönd. i fastan

”Den kämpande tron”

1 Kung 19:1-8

1 Kor 10:12-13

Luk 7:36-8:3

Ps: 217, 445, 204, 40

Måltiden hade knappt hunnit börja när den objudne gästen tränger sig in. Hon går rakt fram till Jesus, hedersgästen och började gråta vid fotändan där han låg till bords. Kanske var Simons första impuls att köra ut henne. Han hade bjudit in Jesus och hans lärjungar till måltid för att vara i deras sällskap, samtala och diskutera med Jesus om teologi och andra intressanta saker, och nu kommer den här kvinnan in och förstör alltihop med sin högljudda gråt! Men så bestämmer han sig för att låta henne vara. Han insåg att han kunde använda tillfället att testa om Jesus verkligen var en profet. Han var ju inte från staden och kunde rimligtvis inte veta vad den här kvinnan var för en. Om det alltså inte var så att han verkligen var en profet, då borde han förstå det.

Så, Simon låter henne hållas och tittar intresserat på. Men Jesus gör ingen ansats att avbryta henne och vi får förmoda att hans trovärdighet sjunker i Simons ögon. Men så blir det ändå ett teologiskt samtal. Jesus tar initiativet till detta: ”Simon, jag har något att säga dig.” Och Simon är inte sen att haka på: ”Säg, det Mästare”. Han lyssnar intresserat till liknelsen om de bägge gäldenärerna. Sánt här gillade han, att samtala och diskutera lärda ting.

Men försent insåg han att liknelsen hade handlat om honom, det blev lite mer personligt än vad han hade tänkt sig. När han svarade på frågan om vem som visat mest kärlek så hade han utan att veta det, dömt ut sig själv.

Jag tror att vi ofta är som den här Simon, som gärna läser bibeln och diskuterar den, men det blir lätt att vi håller det på en teoretisk nivå. Vi blandar helst inte in oss själv, inte personligen. Men är det verkligen så att det handlar om mig? Ja, varje gång som vi öppnar bibeln så säger Jesus till oss: ”Jag har något att säga dig!” Det är riktat till dig och mig.

Men tillbaka till Simon och den här kvinnan. Skillnaderna mellan de två var stora: Simon var en högt ansedd man i staden, kvinnan var utstött med mycket låg status. Simon var rik, med många vänner. Kvinnan var ensam. Simon såg sig som en andligt from och anständig person. Kvinnan var väl medveten om sina synder.

Det var de uppenbara skillnaderna mellan dem, som alla kunde se. Men så kommer vi till de skillnader som Jesus räknar upp. Till Simon säger han: ”Du gav mig inget vatten till mina fötter, ingen välkomstkys och du smorde inte mitt huvud med olja.” Men om kvinnan säger han: ”Hon har tvättat mina fötter med sina tårar, kysst och smort dem med balsam”.

Här hade Simon försummat sina skyldigheter som värd, istället hade kvinnan utfört det i hans ställe.

Ja, det fanns många stora skillnader mellan Simon och kvinnan. Så stora att det väl inte kan finnas några likheter? Eller finns det det?

Liknelsen som Jesus berättade handlade om två stycken som stod i skuld hos en penningutlånare. De två var ju Simon och kvinnan. Båda hade en skuld att betala. Båda var syndare, båda var i behov av förlåtelse. Och denna helt avgörande likhet överskuggade alla skillnader. Om två stycken sitter i en sjunkande båt så hjälper det inte så mycket att den ena är förnämre än den andra.

Kvinnan hade visserligen en större skuld än Simon. Det är ju underförstått att det är hon som är den som är skyldig 500 denarer, medan Simon vara skyldig 50. Så det är väl skillnad? Ja, men skillnaden är utan betydelse eftersom ingen av dem kunde betala! Kan man inte betala, så kan man inte, sen spelar summan ingen större roll.

Jag såg på nyheterna om en kvinna som tagit ett SMS-lån på 3000:- Ett inte särskilt stort lån kan man tycka, de flesta av oss har ju betydligt större lån i form av bostadslån och studielån. Men den här kvinnan kunde inte betala det där lånet i tid. Efter en månad var lånet uppe i 4000:- och sen rullade det på. Det dröjde inte länge så satt hon fast i skuldfällan. Det hade ingen betydelse att summan var liten, kan man inte betala så är man likväl fast! Och vi har alla fastnat i skuldfällan.

Ingen av de två kunde alltså betala tillbaka sitt lån. Bägge fick skulden efterskänkt. Men ändå så var det en skillnad efteråt. Den ene kände mer kärlek än den andre. Det borde inte behöva var så, bägge blev ju helt befriade från sin skuld och man kan ju inte bli av med mer än 100 %.

Hur är det med oss? Känner vi liten kärlek till Jesus därför att vi tycker att vi fått litet förlåtet? Det går ju alltid att hitta dem som har syndat värre, som är i större behov av förlåtelse. Fast då tänker vi fel om vi resonerar så. Sitter man fast i skuldfällan så är man fast, oavsett storleken på skulden. Vi är alla i lika stort behov av förlåtelse, alla behöver vi få 100 % av skulden efterskänkt.

”Den som får litet förlåtet visar liten kärlek.” Ja, människor som inte ser några fel och brister hos sig själva, kan bli hårda och känslökalla mot andra. Tror vi att vi är perfekta så har vi lite överseende med andras fel. Men har man förstått sin skuld, och även förstått förlåtelsen, att Jesus har betalat allt och att man därför är fri. Ja, då visar man också stor kärlek.

Även kvinnan fick ett personligt tilltal från Jesus: ”Dina synder är dig förlåtna. Din tro har hjälpt dig. Gå i frid.” Skillnaden mellan henne och Simon var att hon hade större syndainsikt. Det var inte möjligt för henne att ens försöka dölja den. Därför var det hon som fick höra dessa ord som upprättade henne, så att hon kunde gå därifrån som en ny människa.